

Búcsú Kelényi Ákostól

Tragikus hirtelenséggel csapott le rá a gyilkos kór. Novemberben még tanított... A Magyar Grafika védnökeként több mint egy évtizedig, olvasószerkesztőként több éven át vett részt szaklapunk életében is. Miután szerkesztőségünk mindennapjaiban nem volt jelen, akkor is figyelemmel kísérte a Grafika és a stáb sorsát, és mi is úgy éreztük, hogy örökös tiszteletbeli tagja szerkesztőségünknek. Megfontolt, türelmes, ugyanakkor segítőkész és alapos, önmagát folytonosan képző szakembert veszítettünk el. Összejöveteleinkre mindig jó hangulatot hozott tréfás, régi történeteivel. Végso búcsút 2014. június 10-én, a Rákoskeresztúri új köztemető szóróparcellájában vettünk Kelényi Ákostól.

Mi így emlékszünk Rád, kedves Ákos:

Bálint Csaba

Kelényi Ákossal közel egykorúak vagyunk, a hatvanas évek első éveiben a nyomdászszakma más-más területén kezdjük el tanulmányainkat és a gyakorlati munkát. Szakmai ismereteink bővítésének igénye azonban hamarosan a PNYME előadásaira irányított mindkettőnket – ahogy számos kortársunkat is. Jó szemű vezetők, mint dr. Gara Miklós, Boskovitz A. Gyula és mások szerte az országban, támogatták, segítették a fiatalok aktivitását. Az idővel rendszeressé váló találkozók szervezésével eltűntek a szakmai korlátok és ebben a közegben előbb ismeretségek, majd évtizedekre szóló barátságok születtek – miként a mi barátságunk is. Kelényi Ákos barátomra emlékezve, személyiségének két meghatározó elemét becsülöm különösen:

Az egyik: szakmai igényessége. Bizonyára, hogy ez készítette őt arra, hogy összegyűjtött gazdag is-

mereteit, tapasztalatait a következő generációknak továbbadja. Még betegsége is az elmaradt főiskolai előadásai miatt nyugtalankodott.

A másik: higgadtsága, megegyezési képessége. Nem volt indulatostól mentes ember, de indulatossan vitatkozni soha nem láttam. Szakmai munkája, vezető munkakörei sokszor tálcán szállították a feszültséget, a heves vitát. De nem csapkodta az asztalt, amikor pedig oka lett volna rá. Türellemmel meghallgatta az egymással

csatázó érveket, és ha szót kért, megfontolt érvelése, bántó kritika nélkül megfogalmazott gondolatai, véleménye, többnyire elérte célját: a vitás felek lehiggadva visszaültek az asztalhoz és a saját szavaikkal jutottak el a megegyezésig. Talán az volt a titka, hogy nem követelte magának a sikeres megállapodás dicsőségét. Sajnos, ezt már nem tudjuk megkérdezni.

Bede Luda

Ákossal Moszkvában, 1967-ben véletlenül ismerkedtünk meg, azóta a szakmai utam kísérője volt. Sok közösen megélt emlékünknél van, sok víta is volt köztünk, de elfogadtuk, tiszteltük egymást. Most, hogy már nincs közöttünk, nagyon hiányzik...

Bornemisza Rozi

Ákos, most mi lesz velünk nélküled? Ez egy nagyon önző kérdés volt, de Te mindig profi módon vezetted le a közgyűléseinket éveken át. Imádtuk és szívtuk magunkba a sztorizásaidat a régi nyomdászatról. Most ezt is elvitted és még mennyi kincset! Utolsó beszélgetésünkben kérted, hogy szorítsunk neked, én igyekeztem, és most lelkiismeret-furdalásom van, hogy talán nem eléggé. Te évtizedek óta nem változtál, amit mindig csodáltunk, így is maradsz meg nekünk. Ha majd megyünk utánad,

visszük a lilahagymás zsíros kenyeret és a vörösbort is, és megint jót bulizunk, ahogy a szalonokon szoktuk. Addig is mosolyogj ránk a felhő széléről, mi mindig felnézünk Rád.

Továbbra is szeretünk és tisztelünk, Bornemisza Rozi, a TypoSalon nevében.

Dänhardt Jens

Egy igazi nyomdász, egy igazi barát. Őszinte részvét a családnak. Nyugodj békében, Ákos barátom!

Faludi Viktória

Van egy fabetűkből készült képem otthon, amit minden nap megsimogatok a szememmel. Aki készítette, már nincs közöttünk... nem felejttem el a kedves lényét, mosolyát, jellegzetes orgánusát, intését, tanácsait, szelíd határozottságát és szeretetteljes szigorúságát...

Maczó Péter

Igazán kedveltem őt. Én hívtam anno a Magyar Iparművészeti Főiskolára, amikor Nagy Zoli bácsi meghalt, és Virágvölgyi Péter volt a tanszékvezetőnk – igazán jó döntés volt! A tiposoknál is évtizedekig tanított, és Bornemisza Rozi mellett elvállalta a TypoSalon menedzseri/gazdasági irányítói szerepet is, amivel mindnyájunknak jót tett. Védeéseinken szakmai véleményével erősítette az alkalmazott művészet iránti elkötelezettségünket, és gyakorta a hallgatók záróvizsga munkáiban is támogató véleményével a kivitelezést. Igazán jó tanárkollégánk volt!

Endszel Erzi

Ákos, mint a Magyar Grafika olvasószerkesztője, én pedig a lap korrekтора a legnagyobb összhangban támogattuk egymás munkáját. Amikor már nem tartozott a stábhhoz, akkor is számíthattam emberi és szakmai segítségére...

Kiss Gergely

Ákossal sokáig csak szakmai kapcsolatom volt, míg a sors úgy hozta, hogy a 2008-as drupára együtt utaztunk. Elhatároztuk, hogy együtt fogjuk az elkövetkező három napban bejárni a vásárvárost. Az út során emberileg is megismertük egymást, azóta is boldogan, és a hír hallatán nagyon szomorúan gondolok vissza az Ákossal töltött napokra.

Megyeri Gabriella

Kelényi Ákossal a MoME tipográfusképzésén találkoztam, reprotchnikára oktatót bennünket. A szakma alázata és szeretete minden szaván érezhető volt. Az órákon említett témáiban sokszor mesélt személyes benyomásairól, emberi történeteiről, jó volt hallgatni az adomáit, ahogy kedvesen, nyugodt hangon meséli őket. Nagyon sajnálom, hogy így távozott közülünk.

Persovits József

Ákossal megismerkedésünk a nyolcvanas évektől datálódik, amikor végzett diplomás üzememlényként a műszaki egyesület programjaiba kezdem bekapcsolódni – ha jól emlékszem, akkor ő a nyomdaipari szakosztály titkára volt. Főleg szakmai utakon és nyomdásztalálkozókon volt alkalmunk komolyabban beszélgetni, amikor több napon keresztül együtt voltunk. A szakmaiság, megbízhatóság, nyugodtság ugrik be elsőre róla. Halk szavú éneje mögött komoly szakmai tudás és annak továbbadása rejtőzött. Ilyen szándéktól indítva vitt magával a TypoSalonba – amelynek egyik alapító tagja volt –, valamikor a kétezres évek eleje táján, mondván: „itt ugyan zömmel grafikusok vannak, de kellene a jó nyomdászok, szóval gyere!”. Beszélgetéseinkből valószínűleg megérezte, hogy keresem a konstruktív betűs szakmai közeget. Nem véletlen, hogy őt kértem meg később, Heltai Gáspárról szóló könyvemhez írjon előszót. Hiányozni fog halk szavú éneje, huncutkás mosolya!

Vasvári Péter

Kelényi Ákos Nyomdatechnikai ismeretek címen adott órákat részünkre a Magyar Képzőművészeti Egyetemen. Erősen emlékszem, hogy ő volt az az oktató, aki tudományos és határozott előadásmódjával, valóban egyetemi szinten tudta átadni a tervező grafika szakos hallgatók számára a nyomdaipar hasznos és átfogó ismeretanyagait. Szervezett részünkre nyomdalátogatásokat, amik különösen hasznosnak bizonyultak később pályakezdőként. Roppant segítőkész és közvetlen embernek ismerhettem meg. Jó szívvel emlékszem óráira, és már-már a végtelenbe nyúló szakmai eszmecserékre...

Gazdag szakmai pályája saját szavaival honlapunkon olvasható: <http://goo.gl/SW7K2h>